



362 روز تا انتخابات مجلس، احزاب دورخیز کردند.

پایان دوره رکود در فعالیت تشکل‌های سیاسی با احتساب امروز، ۳۶۲ روز به زمان برگزاری انتخابات مجلس دهم مانده است؛ انتخاباتی که قرار است تکلیف قریب ۳۰۰ کرسی سبز رنگ مجلس را برای چهار سال روشن کند.

احزاب یکی یکی از رخوتی که از سال ۸۴ شروع شد و هشت سال طول کشید، بیرون آمده اند و با برگزاری کنگره ها، نشست های تخصصی و فعال کردن کمیته های استانی، به پیشواز سال انتخابات می روند.

این در حالی است که سال گذشته همین موقع؛ اغلب احزاب و تشکل های سیاسی امیدواری چندانی به گشایش فضای سیاسی نداشتند و اگرچه نمی توان ادعا کرد با «بدبینی» به وعده های دولت می نگرستند، اما نمی توان منکر «دیرباوری» ای بود که از سوی دبیران کل احزاب یا نمایندگان آنها نسبت به خروج از فضای بسته پیشین، ابراز می شد اما با گذشت ۱۸ ماه از استقرار دولت، نه تنها مخالف، موافق و منتقد به گشایش فضای سیاسی اذعان دارند، بلکه مروری بر افزایش چشمگیر تحرک احزاب سیاسی نشان می دهد دولت آن گونه که از سوی برخی مخالفانش متهم می شود، از «سیاست داخلی» غافل نیست. نمونه روشنش هم برگزاری قریب ۱۰ کنگره و گردهمایی سراسری است که طی دو ماه گذشته و از سوی طیف های مختلف سیاسی سامان داده شد.

در این ایام؛ اصلاح طلبان و اصولگرایان در پایتخت همایش سراسری برپا کردند؛ دو جریان اصلی کشور همچنین فعالیت های استانی خود را از طریق فعال کردن دفاتر احزاب در شهرستان ها و نشست با نخبگان بومی افزایش دادند و در نهایت هم حزب نوخیز «ندای ایرانیان»، هم حزب میانه روی «اعتدال و توسعه» و هم حزب اصولگرایی «ایثارگران» کنگره سالانه برگزار کردند.

کنگره هایی که در فاصله سال های ۸۴ تا ۹۱ هر روز، کم فروغ تر می شد. اگر از کنگره چند حزب اصولگرا نظیر «مؤتلفه اسلامی» و «جامعه اسلامی مهندسین» در آن سال ها بگذریم، چراغ خاموش این همایش ها که قرار بود «سالانه» باشد؛ از انجمادی حکایت می کرد که تحرک احزاب را به حداقل رسانده بود؛ به گونه ای که شماری از این تشکل ها، بویژه احزاب اصلاح طلب تنها حیات «اسمی»

داشتند. سیاست ناهمراهانه دولت های نهم و دهم در قبال احزاب، سخنان رئیس دولتی که «حزبی» بودن را نه نقطه قوت، بلکه نقطه ضعف تلقی می کرد، همچنین پیامد رویدادهای سال ۸۸؛ تشکل های سیاسی را چنان در تنگنا قرار داده بود که احزاب بعد از انتخاب حسن روحانی و وعده های او، امید چندانی به بهبود اوضاع نداشتند.

گواه روشن این ادعا نخستین گردهمایی دبیران کل احزاب با وزیر کشور دولت یازدهم بود که اگرچه از سوی تشکل های سیاسی مورد استقبال واقع شد اما باور جدی به ثمربخشی آن نداشتند، با تداوم این نشست ها، تدوین پیش نویس لایحه احزاب، جلسات مستمر و پیگیرانه برای تعیین تکلیف «خانه احزاب»، مراسم افطاری جداگانه رئیس جمهوری با اصلاح طلبان و اصولگرایان رفته رفته امید را به احزاب برگرداند.

این در حالی بود که هم رئیس جمهوری، هم وزیر کشور و هم وزیر اطلاعات به کرات از لزوم حضور فعال تر احزاب با گرایش های مختلف، در عرصه سیاست سخن گفته اند و به سهم خود؛ کوشیده اند مقدمات چنین حضوری را مهیا کنند. در این میان، اصلاح طلبان که در مضیقه بیشتری بودند، مشتاقانه تر از رقیب اصولگرایی خویش به استقبال فضای تازه سیاسی رفتند.

نمونه روشنش برگزاری همایش حزب اعتماد ملی بود که پیش تر از سایر احزاب کنگره برگزار کرد. همچنین می توان به برگزاری ۶ کنگره این جریان در ۶ ماه پایانی سال اشاره کرد. اصلاح طلبان همچنین بعد از ۶ سال در دی ماه امسال همایش سراسری برگزار کردند. همایش هایی که بدون دخالت های کارشکنانه برگزار شد و چهره های اربشد این جریان توانستند مواضع و مطالبات خود را با صراحتی نسبی بیان کنند.

«کارگزاران سازندگی» یکی از احزاب اصلی این جریان است که هنوز کنگره برگزار نکرده. اما آن گونه که «غلامحسین کرباسچی» در مراسم ترحیم صبیح آیت الله روح الله خاتمی اعلام کرد، کنگره این حزب هم بعد از تشکیل کانون های حزب برگزار خواهد شد. حسین مرعشی نیز زمان تشکیل کنگره کارگزاران را «بهار سال آینده» اعلام کرده است.

اصولگرایان هم البته در سالی که گذشت از قافله اصلاح طلبان عقب نماندند. هر چند که به دلیل شکاف درونی طیف های مختلف این جریان انتخابات ریاست جمهوری و واگذاری نتیجه انتخابات، چندان با انگیزه نبودند. اما به هر حال همانند سال های گذشته کنگره و همایش های «وحدت» را برگزار کردند. هفته آینده هم قرار است جبهه پیروان خط امام و رهبری- که به عنوان بزرگ ترین تشکیلات اصولگرایان شناخته می شود- کنگره برگزار کند. کنگره هایی که از آب شدن یخ احزاب خبر می دهند.